

ΑΓΚΑΘΙΑ

ΜΥΓΔΑΛΙΑ

Τοὺς μυριστοὺς ἀνθούς σου τοὺς θωροῦσα
Μέσ' τὸ βαρὺ τὸ κρυόπαγο ἀνθισμένους
Καὶ ζωντανὴ παρθένα σὲ θαρροῦσα,
Περιτογύριστη ἀπὸ χίλιους πεθαμένους

"Οὐως, γλυκεὶα τώρ' ἄνοιξη μυρίζει,
Ποῦ νέα ζωὴ στὴν φύσην ὅλη δίνει
Ποῦ ἡ λεμονιὰ νυφοντυμένη ἀνθίζει
Καὶ τὸ ἀγιόκλημα τῆς μυρωδιές του χύνει.

Μὰ μόνη ἐσὺ, μὲ τ' ἄνθη σου φιχμένα,
Σιμά τους στέκεις παραπονεμένη
Σὰν πεθαμένη ἀμόλλευτη παρθένα,
Ποῦ τὸν περίζωσαν νεκροὶ ζωντανεμένοι.

ΝΙΝΟΣ ΓΙΑΛΟΥΡΗΣ

ΕΝΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΣΤΟ ΧΟΡΟ

Δέν μπορῶ πιὰ νὰ τὸ βαστάξω. Θὰ τῆς τὸ πῶ·
πῶς τὴν ἀγαπῶ, πῶς πεθαίνω. Τὴν ἀγαπῶ, εἶπα;
Θεὸς νὰ φυλάξῃ! "Επρεπε νὰ πῶ, τὴ θαυμάζω. Τὴ
θαυμάζω, σὰν τὸ δροσερὸ τὸ τραντάφυλλο ποὺ στολί-
ζει τὰ στήθια τῆς, σὰν τὸ πολύτιμο τὸ διαμαντι-
κὸ ποὺ ἀστράφτει στὰ κατάμαυρά της μαλλιά. Νὰ
τὴν ἀγαπήσω, γιατί; Γιατὶ νὰ σκοτωθῶ στὴν ἀγά-
πη; Τριγύρω της λαρροπετοῦν καὶ στενάζουν ἀμέ-
τρητοι μορφονοί. "Ας γονατίσουνε μπόρες της, κι' ἀς
τὴν ἀγαπήσουν αὐτοῖς. "Ας τῆς δώσουνε νιότη, δύ-
ναμη, χάρη. Εγώ ἀλλο νὰ τῆς δώσω δὲν ἔχω, παρὰ
θυμαρισμό καὶ λατρεία. "Άλλο μέσα μου δὲ νοιώθω
παρὰ τὸ μάγιο τῆς ὄμορφιᾶς, μάγιο ποὺ ἂν ἀπο-
τρελλαίνῃ τὸν ἀνθρωπὸ σὰν κοιτάζῃ ἐναν Παρθενῶνα,
ἐνα λουλούδι, ἢ ἐν' ἀστέρι, τὸν κάμνει ἀληθινὸ ποιη-
τὴ ὅταν ὀλοζώνταν τὴ βλέπῃ κοντά του. Νὰ τὴν
κοιτάξω, νὰ τὴ ζωγροφήσω στὸ νοῦ μου βαθιὰ καὶ
καθάρια, ὅσο μένει κοντά μου πρὶ νὰ φύγη, πρὶ νὰ
χαθῇ ἀπὸ μπρός μου μιὰ καὶ γιὰ πάντα.

"Αν τὶς γυναικεῖς ὁ Πλάστης τὶς καλλιτέχνησε, ἡ
κόρη αὐτὴ εἶναι δίχως ἀλλο τάξιστούργημά του.
Αφροδίτη μαρμαρένα τέτοιο ἀνάστημα ἔχει, ἔχει
καὶ τέτοιο λαιμό· τὴν ἔχει καὶ τὴν ἴδια τὴν προ-
τομὴ ποὺ μοὺ δικιμονίζει τὴ φαντασία. Μὰ τὸ δρο-
σερὸ τὸ χαμόγελο, τὰ μαργαριτάρενα τὰ δόντια

πίσω ἀπὸ τὰ μισάνοιγτα χεῖλη τὰ κερασένια, τὰ
μάτια τὰ ὄλοφωτα καὶ τὰ ὄλοχαρα, τοῦ κάκου!
Αφροδίτες μαρμάρινες δὲν τάχουν αὐτά.

"Ηθελκ νὰ τὴ φιλήσω, καὶ νὰ πεθάνω· νὰ μὴν
τίγχαπήσω, νὰ μὴν τὰ γυρέψω τὰ κάλλη της. Τὴ
λαλιά της νὰ μὴν τὴν ἀκούσω. Νὰ τῆς τὸ πῶ μόνο
πῶς τὴ θαυμάζω, τὴ λατρεύω, ἔπειτα νὰ τὴ φιλήσω,
καὶ νὰ πεθάνω.

* * *

Σὰ νὰ χαμογέλησε περονῶντας ἀπὸ σιμά μου,
ὕστερ' ἀπ' αὐτὸν τὸ χορό. Σὰν τὶ νὰ διάβασε τάχα
στὸ πρόσωπό μου! Καὶ σὰν τὶ νὰ λέγη μέσα της ὁ
μαριόλικος νοῦς της; Νὰ τὴν ἔνοιωσε ἄραγε τὴ φλό-
γα αὐτὴ τὴν ἀγικ, ποὺ ἀγάπη δὲν εἶναι, ποὺ εἶναι
ἀπλὴ λατρεία τῆς θείας της ὄμορφιᾶς; "Ας μὲ
νοιώσῃ, Θεέ μου, ἀς ἔμπη ὁ νοῦς της μέσα στὴν ὄ-
λοτρεμή μου καρδιά, νὰ τὴ λυπηθῇ καὶ νῦρθῃ
νὰ μοὺ τὸ δώσῃ τὸ φίλημα! Τὶ τὴν πειράζει νὰ
μοὺ τὸ δώσῃ τὸ φίλημα! Τὶ θὰ χάσῃ νὰ μὲ λούσῃ
μὲ τὴ θεία του τὴν πνοή! "Ελα, Χρυσή μου, ἔλχ
κοντά μου! Εγώ νὰ σὲ σιμώσω, δὲν πρέπει. Θὰ
γελάσουν οἱ μορφονοί. Κατάλαβε τὸ ἀπὸ τὴ λα-
τρευτικὴ μου ματιά, πανώρηχ θεί μου, πῶς τὸ λαχ-
ταρῷ κατάβαθα νὰ σὲ νοιώσω σιμά μου, καταδέξου
με κ' ἔλχ, καὶ φέρ" τὰ τὰ χεῖλη σου τὰ θεία
τὰ χεῖλη μου, ποὺ τρέμουν ἀπὸ τὴ λα-